Dimecres 4 de Quaresma

Text de l'Evangeli (*Jn* 5,17-30): En aquell temps, Jesús els respongué: «El meu Pare fins ara treballa, i jo també treballo». I per això, doncs, els jueus intentaven encara més matar-lo, perquè no solament violava el dissabte, sinó que, a més, deia que Déu era el seu propi Pare, fent-se ell mateix igual a Déu.

Llavors respongué Jesús, i els digué: «En veritat, en veritat us dic: el Fill no pot fer res per ell mateix, sinó allò que ha vist fer al Pare; ja que qualsevol cosa que aquell fa, de manera semblant també el Fill ho fa. Perquè el Pare estima el Fill i li mostra totes les coses que ell fa, i li mostrarà obres més grans que aquestes, perquè vosaltres us meravelleu. Així, doncs, com el Pare ressuscita els morts i els vivifica, així també el Fill vivifica els que vol. I el Pare no judica ningú sinó que dona tot judici al Fill, perquè tots honorifiquin el Fill com honorifiquen el Pare. Qui no honorifica el Fill, tampoc no honorifica el Pare que l'ha enviat. En veritat, en veritat us dic: qui escolta la meva paraula i creu en el qui m'ha enviat té vida eterna, i no cau en judici sinó que passa de la mort a la vida.

»En veritat, en veritat us dic: l'hora ve, i és aquesta, quan els morts escoltaran la veu del Fill de Déu, i els qui escoltin viuran. Perquè com el Pare té vida en ell mateix, així ha donat també al Fill de tenir vida en ell mateix; i li ha donat potestat de jutjar, perquè és el Fill de l'home. No us meravelleu per això, perquè ve l'hora en la qual tots els qui són als sepulcres sentiran la seva veu; i sortiran els qui han fet coses bones per a la resurrecció de la vida, i els qui han practicat el mal per a la resurrecció del judici. Jo no puc fer res per mi mateix: tal com sento, judico; i el meu judici és just, perquè no busco la meva voluntat, sinó la voluntat d'aquell que m'ha enviat».

© Albada Editorial / evangeli.net

«En veritat us dic: qui escolta la meva paraula i creu en el qui m'ha enviat té vida eterna»

Mn. Francesc PERARNAU i Cañellas

(Girona, Espanya)

Avui, l'Evangeli ens parla de la resposta que Jesús va donar a alguns que veien malament que Ell hagués guarit un paralític en dissabte. Jesucrist aprofita aquestes crítiques per a manifestar la seva condició de Fill de Déu i, per tant, Senyor del dissabte. Unes paraules que seran motiu de la sentència condemnatòria el dia del judici a casa de Caifàs. En efecte, quan Jesús es va reconèixer Fill de Déu, el gran sacerdot exclamà: «Ha blasfemat! Quina necessitat tenim encara de testimonis? Ara mateix heu sentit la blasfèmia. Què us en sembla?» (Mt 26,65).

Moltes vegades, Jesús havia fet referències al Pare, però sempre marcant una distinció: la Paternitat de Déu és diferent si es tracta del Crist o dels altres homes. I els jueus que l'escoltaven l'entenien molt bé: no era Fill de Déu com els altres, sinó que la filiació que reclama per a Ell mateix és una filiació natural. Jesús afirma que la seva naturalesa i la del Pare són iguals, tot i que són persones distintes. Manifesta d'aquesta manera la seva divinitat. És aquest un fragment de l'Evangeli molt interessant de cara a la revelació del misteri de la Santíssima Trinitat.

Entre les coses que avui ens diu el Senyor n'hi ha algunes que fan especial referència a tots aquells que al llarg de la història creuran en Ell: escoltar i creure Jesús és tenir ja la vida eterna (cf. Jn 5,24). Certament, no és encara la vida definitiva, però ja és participar de la promesa. Convé que ho tinguem ben present, i que fem l'esforç d'escoltar la Paraula de Jesús, com el que és realment: la Paraula de Déu que salva. La lectura i la meditació de l'Evangeli ha de formar part de les nostres pràctiques religioses habituals. A les pàgines revelades sentirem les paraules de Jesús, paraules immortals que ens obren les portes de la vida eterna. En fi, com ensenyava sant Efrem, la Paraula de Déu és una font inexhaurible de vida.

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «Crist, en morir, va haver d'acatar la llei del sepulcre, en ressuscitar, en canvi, la va derogar, fins a tal punt que va tirar per terra la perpetuïtat de la mort i la va convertir d'eterna en temporal, ja que si per Adam van morir tots, per Crist tots tornaran a la vida» (Sant Lleó Magne)

- «Crist és un jutge diví amb un cor humà, un jutge que desitja donar la vida. Només l'entossudiment impenitent en el mal pot impedir-li fer aquest do, pel qual Ell no va dubtar a afrontar la mort» (Sant Joan Pau II)

- «Crist és el Senyor de la vida eterna. Com a Redemptor del món, li pertany del tot el dret de jutjar definitivament les obres i els cors dels homes. Ha "adquirit" aquest dret amb la seva creu. Així el Pare ha reservat 'tot el judici al Fill' (Jn 5,22). Però el Fill no va venir per jutjar, sinó per a salvar i per a donar la vida que dimana d'Ell. És pel refús de la gràcia durant aquesta vida que cadascú es fa el seu propi judici

definitiu, rep segons les seves obres i fins es pot condemnar eternament rebutjant l'Esperit d'amor» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 679)